

ZELEI MIKLÓS

A múzsa elhalad

ZELEI MIKLÓS (1948) Budapest

Az Astoriánál álltam. A Ferenczy sarkán. Ahol a Csendes volt. Van is. Azon agyaltam, vaksi derengés tél reggelén, hogyan kezdjem el az új regényt. Mi az, ami még számít? Amikor egy fiatal nő a markomba nyomott száz forintot. Nem mondanám, hogy egy százast. Az én nyelvérzékelem szerint az a papírpénz. De biztosan túlkomplikálom. Le is írom gyorsan, mielőtt elsöpör az infláció: a pénzneveket. Ruppó egy forint. Bélás kettő. Csákó öt. Maller tíz. Bémaller húsz, bécsákó ötven. Kiló, kilás száz forintos. Ady ötszáz. Volt rá a lila hasú is. De azt nem használtuk. Túl középosztályinak számított. Olyan cigányozósna. Belehúzni vonóba. Létbe. Rugó, rongy ezres. Azt is mondták rá, hogy lepedő. De lásd a lila hasúra vonatkozó megjegyzést. Sose halunk meg. Volt még a meztelen ember. De ki emlékszik rá? Az ötvenfilléres. Üllőn ülő pucér férfi nagy kalapáccsal. Túr a megismerésvakond.

Atlantisz elvesztette a háborút

medúzalángok
gyöngytüzek
piros delfinem lángra kap
korallok kagylók parázslanak
lebegnek égő polipok

sporttengeralttjáróm
tetejét lehajtom
könyökölök
az oldalán

jónás cetelne énvelem
a kulcsról
amely elveszett
de hol
de hol
de hol vagyok
én is
kulcs vagyok
ha én is
én is
kulcs vagyok

küzdés sportból
a stílus maga
hogyan szebb legyen
hogyan egyre szebb legyen
miközben a levágottak helyébe
a sárkányfejek száma
növekszik
exponenciálisan

Átváltozásaim

(„HA KIHALOK KIHALOK”)

A magyar lányokon látom, hogy a szláv népek mennyire különböznek egymástól. Csupa öntudat, dinári arc, mézszőke haj. Vajdasági lányok. Ajkán legszebbek a szerb vonások. Gyönyörű zárt ë-kkel ahogy terpesztenek. Hosszú lábuk szétnyíló múzsaszirma. Az örök rózsakapu. Szép kettős hangzókkal. Jou napot. Régi orosz fejedelemisszonyok. Novgorodi hercegnők Kárpátalján. Hattyúnyakú, lenhajú cárnők. A Leningrád-szimfónia a parasztházak között. Az Allegro non troppo utolsó hangjától az Allegretto kezdetéig.

(KARÁCSONY)

Negyven éve költöztünk a harminc évre épített panelba. Most nyertünk pályázaton új hőszigetelést kívülrre. Az európai technológia és a szovjet vasbeton találkozásában megjelent hangyasereg zúdul befelé. Csak nem mondja senki. Rágja őket a szegény férgé. A karácsonyi bejgliből. Egyet harap a hangya. Egyet én. Azt az élelmiszert, amelyet nem a hűtőbe teszünk, rudakra akasztjuk a szekrényben. Két paneltramp ahogy. A feleségem meg én. Berendezkedünk télire.

(„S MOST PANNÓNIA IS ONTJA A SZÉP DALOKAT”)

Hajnali ablakom Ázsiára néz. A fényre gyűlnek kint az üvegen a márványpoloskák. Hullanak a réseken befelé. Nálunk évente két nemzedékük is kikel. Mint Olaszországban. Megvalósul végre Janus Pannonius nagy álma. Itália! Leszünk. Itália.

(DARABOLÓS)

„My father was a gamblin' man”
The Animals, 1964

Na most levágom a bal lábát annak a hülye csajnak, aki ült mellettem a csónakházban, és nem hagyta, hogy a térdére tegyem a kezem. Szemben New Orleans. Úgy emlékszem. De ha I. András magyar király nem ott van eltemetve, akkor Tihany. Már vén az arca. Gondolom. A lánynak. Odafekhetne I. András mellé. De a térde, a bal lába, amire rátettem a kezem, maradjon fiatal. Hátha kinő belőle az a nyár. Szöghajjal, szeplőkkel orrtövében. A fehér rassz nyara. Még csak mi vagyunk a parton. Kiűzve és bezárva. Indulásra készen.